(గత సంచిక తరువాయి)

23

"నమస్కారం మేడమ్" అంటూ లోపలికి వచ్చిన ఆ వృద్ధురాలిని చూడగానే అర్చన ఉలిక్కిపడింది. ఈమె.. ఈమె. !!

"న..ళి..నీ.." చివ్వున కుర్చీలోంచి లేచింది.

ఆమెతోపాటే లోపలికి వచ్చిన పి.ఏ వాళ్ళిద్దరినీ చూసి కలెక్టర్‌గారికి కావలసినవాళ్ళు అనుకుంటూ వెంటనే బైటకి వెళ్ళిపోయింది.

అర్చన తన పెద్ద టేబుల్ చుట్టూ తిరిగి నళిని దగ్గరగా వచ్చి ఆమె వైపే చూడసాగింది.

నళిని కూడా చిరునవ్వుతో ఆమె వైపే చూస్తుండగా అప్రయత్నంగా అర్చన కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. చటుక్కున నళినిని కౌగలించుకుంది.

ఎంతోకాలానికి కలిసిన ఆ ప్రాణస్నేహితురాళ్ళిద్దరూ కొద్దిసేపు సర్వం మరచిపోయి హృదయాలను హత్తుకుని తమ భావాలను పరస్పరం నివేదించుకుంటున్నట్టు అలా ఉండిపోయారు.

అర్చన తేరుకుని ఆమెని వదిలి, చేయి పట్టుకుని తన విశ్రాంతి గదివైపు తీసుకుని వెళ్ళింది.

సోఫాలో కూర్చోబెట్టి తనూ ఆమె పక్కనే కూర్చుని "ఎంతకాలమైంది నళినీ. నేను ఇక్కడికి వచ్చేముందు నీ ఫోన్ నెంబర్ కోసం చాలా వెతికాను. కనిపించలేదు. ఎంత బాధపడ్డానో తెలుసా. నిజంగా అయామ్ లక్కీ నువ్వేరావడం, మనం కలుసుకోడం నేనసలు ఊహించలేదు."

"నేనంటే అనామకురాలిని. నా ఫోన్ చిరునామా లేకపోతే కలవడం అసాధ్యం కానీ నువ్వలా కాదుగా. న్యూస్ పేపర్‌లో నువ్వు చార్జ్ తీసుకున్నావన్న వార్త, నీ ఫోటో చూడగానే అనుకున్నాను. వెంటనే రావాలని..కానీ, కొంచెం ఆరోగ్యం బాగోలేక రాలేకపోయాను."

అర్చన ఆమె వైపు తేరిపార చూసింది. "అవునేంటి నళినీ ఇలా అయిపోయావేంటి?"

నళిని నవ్వింది. ఆమె నవ్వులో కాంతిలేదు. మొహం కూడా జీవం లేనట్టుగా ఉంది. జుట్టు నలుపు, తెలుపు మిశ్రమంతో నిర్జీవంగా ఉంది. నేత చీరకట్టుకుని, బలవంతంగా వృద్ధాప్యం మోస్తున్నదానిలా ఉంది.

"వయసు పెరుగుతోందిగా అర్చనా" అంది పేలవంగా నవ్వుతూ.

"ఏమంత వయసుందని నీకు. యాభైకి చేరావా? నీ వయసులో ఇంకా గ్లామరస్‌గా ఉండాలని తపించేవాళ్ళు ఎంతమందున్నారో తెలుసా.

"అది వాళ్ళ అదృష్టం వదిలెయ్. ఏంటి ఎలా ఉన్నావు? అన్నట్టు మర్చిపోయాను. ఒక్క నిమిషం.." అంటూ భుజాన వేలాడుతున్న హాండ్ బ్యాగ్ తీసి అందులోంచి చిన్న పెట్టె తీసిస్తూ అంది "కంగ్రాచ్యులేషన్స్.. అనుకున్నది సాధించావు."

"థాంక్యూ.. థాంక్స్ ఎలాట్.. ఏంటిది?" అంటూ ఆ అట్టపెట్టెకున్న గిఫ్ట్ రేపర్ తీసి, పెట్టిలోంచి వెండి సరస్వతీదేవి బొమ్మ తీసింది. "వావ్ బ్యూటిఫుల్ థాంక్యూ" అంటూ అక్కడే ఉన్న టీపాయ్ మీద పెట్టింది ఆ బొమ్మ.

"సరస్వతి పుత్రికవు కదా అందుకే ఇది తెచ్చాను" అంది నళిని.

అర్చన నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఎంతో ఆనందం, తృప్తి గమనించింది నళిని.

"ఏంటి సంగతులు నళినీ?" అడిగింది అర్చన.

"చెప్పు అర్చనా. నీ సంగతులేంటి? ఎలా ఉంది నీ ఉద్యోగం, నీ అనుభవాలేంటి?"

"ఓ చాలా ఉన్నాయి. అవన్నీ వదిలెయ్. ఇంతకీ ఆవిడ వర్ధనమ్మగారు ఎలా ఉన్నారు? నేనోసారి ఆవిడ్ని కలవాలనుకుంటున్నాను."

"ఆవిడపోయారు అర్చనా. హార్ట్ ఎటాక్."

"వాట్." అర్చన కీచుగా అరిచింది. "పోయారా? ఎప్పుడు?"

"రెండేళ్ళయింది. అవునూ నీకు తెలుసా?"

"ఏంటి?"

నళిని ఆమె మొహంలోకి అనుమానంగా చూసింది. ఈమెకి తన తల్లిపోయినట్టు తెలుసా. పేపర్ రోజూ చూస్తుంటుంది కదా. తెలియకుండా ఉంటుందా? చెప్పాలా వద్దా,

"ఏంటి నళినీ అలా చూస్తున్నావు?" అభిమానంగా అడిగింది అర్చన.

"అర్చనా మరి.. మరి మీ అమ్మగారు పోయారు తెలుసా?"

అర్చన కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. తలాడిస్తూ అంది "తెలుసు. మా వదిన నాకు ఇదే ఆఫీస్‌కి లెటర్ రాసింది. నేను జాయిన్ అయిన రెండో రోజే వచ్చిందా లెటర్ .."

"ఆవిడకి నువ్వెలా తెలుసు? ఐ మీన్ ఈ అర్చన తన ఆడబిడ్డ అనీ" చిత్రంగా చూసింది నళిని.

"ఇంట్లో ఫ్యామిలీ ఫోటో ఉంది కదా. అందులో చూసిందట. చాలా పెద్ద ఉత్తరం రాసింది. మా అన్నయ్య తాగుడికి బాగా అలవాటు పడ్డాట్ట. శాడిస్టుట. మా వదిన్ని చిత్రహింసలు పెడుతున్నాట్ట. అమ్మని కూడా నాన్న పోయాక చాలా బాధలు పెట్టాట్ట. అమ్మ చాలాసార్లు నా దగ్గరకి తీసుకెళ్ళమని అడిగేదట. కానీ దానిపేరు ఎత్తిన వాళ్ళని మర్డర్ చేసి జైలుకి వెళ్తాను అని బెదిరిస్తుండేవాడుట. వాళ్ళకి ఇద్దరు పిల్లలుట. చివరలో పాపం..." అలా అంటూండగానే అర్చన స్వరం దుఃఖంతో ఆగిపోయింది. సన్నగా ఏడుస్తూ ఉండిపోయింది కొన్ని క్షణాలు.

నళినిక్కూడా దుఃఖం వచ్చింది. అర్చన భుజం మీద చేయేసి ఓదార్పుగా నిమురుతూ ఉండిపోయింది కొన్ని క్షణాలు.

"బాధపడకు అర్చనా ఏంటో, మీ అన్నయ్య నీ మీద అకారణంగా అంత ద్వేషం ఎందుకు పెంచుకున్నాడో!?"

"ద్వేషం కన్నా అసూయ ఎక్కువ నళినీ. అసూయ ద్వేషంగా మారింది. కాకపోతే మా ఒదినకి, పిల్లలకి నేనే ఏదన్నా సాయం చేయాలి. లేకపోతే పిల్లల భవిష్యత్తు పాడైపోతుంది."

"అంటే ఏం చేస్తావు?"

"చూస్తాను. తను లెటర్‌లో అడ్రస్ ఇచ్చింది. వాళ్ళు పిఠాపురంలో ఉంటున్నారు. ఎలాగోలా ఒదిన్ని, పిల్లలనీ నా దగ్గరకు తీసుకు వచ్చేస్తాను. ఆవిడ కూడా అదే కోరింది."

"మంచి నిర్ణయం అర్చనా" మనస్ఫూర్తిగా అభినందించింది నళిని.

"నా వాళ్ళేగా నళినీ. వాళ్ళు నన్నుకాదనుకున్నారేగానీ, నేనెప్పుడూ వాళ్ళని కాదనలేదు. ఇంత సంపాదిస్తున్నాను. ఇద్దరు పిల్లల్ని చదివించి వాళ్ళకి జీవితం ఇవ్వలేనా? నాకు మాత్రం ఎవరున్నారు చెప్పు?"

"అంటే నువ్వింక జీవితాంతం ఇలాగే ఉంటావా?"

"మరెలా ఉంటాను?"

"ఇంక వేణు దగ్గరకి వెళ్ళవా?"

అర్చన మొహంలో భావాలు మారిపోయాయి. కొంచెం గంభీరంగా అంది. "ఈ మధ్యే విడాకులకి నాకు అంగీకారం అని లెటర్ పంపించాను. "

"వాట్?" అదిరి పడి చూసింది నళిని. "లెటర్ పంపించావా? "

"అంత ఆశ్చర్యపోతావేం నళినీ. మేము ఆల్‌రెడీ విడిపోయేకదా ఉన్నాం. చట్టప్రకారం విడిపోతున్నాం అంతే.."

"పొరపాటు చేశావు అర్చనా. చాలా పొరపాటు చేశావు"

"పొరపాటా?" ఆశ్చర్యంగా చూసింది అర్చన. "ఇందులో పొరపాటేం ఉంది?నా స్నేహితురాలు మాధవి చెప్పింది. నేను లీగల్‌గా విడాకులిస్తేగానీ, అతను వేరే పెళ్ళి చేసుకోలేడు అని. నిజమే కదా. నేను ఒద్దు అనుకున్నప్పుడు అతడి సుఖానికి నేనెందుకు ఆటంకం కావాలి?"

నళిని స్వరంలో సడన్‌గా సీరియస్‌నెస్ వచ్చింది. "ఏనాటికైనా అతడిని కలుస్తావనుకున్నాను అర్చనా! చాలా పొరపాటు చేశావు. అంత నిజాయితీగా నిన్ను ప్రేమించేవాడు నీకు దొరుకుతాడా చెప్పు"

"అదేంటి నళినీ. మళ్ళీ మొదటికి వస్తావేం నేనింక అతడిని కలవడం అసంభవం అని చెప్పాకదా."

"ఆ రోజులు వేరు. అప్పుడు నువ్వు ఆవేశంలో ఉన్నావు. చిన్నదానివి. ఇప్పుడు అన్ని రకాలుగా చాలా ఎదిగావు. ఇంకా అదే నిర్ణయంతో ఉన్నావని ఎలా అనుకుంటాను?"

"నిర్ణయాలు క్షణం, క్షణం మారతాయా నళినీ."

"కొన్ని నిర్ణయాలకు మార్పు అనివార్యం"

"ఎంచేత?"

"జీవితానికి సంబంధించినవి కాబట్టి"

"అంటే వేణు తప్ప ఇంకెవరూ నాకు భర్తగా రారా?"

"వస్తారు? కానీ, వాళ్ళు వేణు కారు"

"ఏంటతని గొప్పతనం?"

"ఏంటి అతని నేరం?"

"అతను స్వార్ధపరుడు, నన్ను సాధించడమే తన ఆశయంగా పెట్టుకుని, నా కిష్టంలేకపోయినా నా బలహీన పరిస్థితులను అడ్డం పెట్టుకుని బలవంతంగా పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. అంతే బలవంతంగా నన్ను అనుభవించాడు."

ఆ మాటలు విన్న నళిని నిదానంగా అంది. "నువ్వింకా ఎదగాలి అర్చనా. యస్.. యూ హావ్ టు."

"ఎలా? "

"చెప్తాను.. "

అప్పుడే ఫోన్ మోగింది. అర్చన ఫోన్ అందుకుంది. యస్. అంది.

అవతలి నుంచి పి.ఏ ఏదో చెప్పింది. "పావుగంటాగి కాల్ చేయమనండి" అంటూ ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసి నళిని వైపు చూసింది.

నళిని అర్చనను నింపాదిగా చూస్తూ అడిగింది.

"నీలో ఏ లోపంలేదని నువ్వు చెప్పగలవా? వేణు నిన్నేదో బలత్కారం చేశాడని అనుకుంటున్నావు. ఏడాదిపాటు ప్రేమించిన అమ్మాయి, భార్య స్థానంలో తనకు అతి సమీపంగా తిరుగుతుంటే ముట్టుకోకుండా ఉండగల శక్తి ఏ మగాడి కుంటుంది. మగవాడి సంగతి వదిలెయ్. ఒక అమ్మాయి తనంటే ఇష్టంలేని వ్యక్తిని తనకిష్టమై పెళ్ళి చేసుకుని ఆ వ్యక్తి తనకి దూరంగా ఉంటుంటే ఎంత నరకం అనుభవిస్తుంది. ఒక్కసారి ఆలోచించు."

"అర్చనా ఈ కుర్చీలోంచి లేచి అలా గేటు బైటకి వచ్చాక నువ్వు కూడా ఒక మామూలు స్త్రీవి. అందరిలాగే నీకూ కొన్ని అనుభూతులు, కోరికలు, వాత్సల్యాలు, బలహీనతలు ఉంటాయి.. వాటిని జయించి బతుకుతున్నాం అని ఎవరైనా అనుకుంటే అది ఒక భ్రమ. అలా బతికేవాళ్ళు హిమాలయాల్లో ఉంటారు. మనం సమాజంలో ఉన్నాం కదా."

"నువ్వేం చెప్పాలనుకుంటున్నావో నా కర్థంకావడంలేదు" నళిని మొహంలోకి గుచ్చిచూస్తూ అంది అర్చన.

నళిని పేల్వగా నవ్వింది.

"అర్చనా నీలో కలెక్టర్ కుండాల్సిన హుందాతనం, గాంభీర్యం బాగా వచ్చాయి. నిన్ను, నీ మొహంలోని భావాలను ఇప్పుడు చూస్తుంటే నాకు ఇంకో సందర్భం అయితే భయం వేసేది."

అర్చన ఆ మాటలకి కలవరంగా నవ్వుతూ అంది" సారీ నేను కలెక్టర్‌గా మాట్లాడటంలేదు. నీ ఫ్రెండ్‌గానే మాట్లాడుతున్నాను."

నళిని బలవంతంగా నవ్వి, కాస్సేపు అర్చన కుర్చీ వెనకాల గోడకి ఆనించబడిన గాంధీ మహాత్ముడి ఫోటో వైపు చూస్తూ ఉండిపోయింది. తరవాత మెల్లిగా అంది. "మన నాయకులు, అధికారులు గాంధీ తత్వాన్ని గౌరవించడం మానేసి హింసాత్మక సమాజాన్ని ఇచ్చారు. అలాగే ధర్మం, న్యాయం నీతి అనేవి జల్లెడ పట్టి వెతికినా కనిపించని మనుషులన్న సమాజం ఇది. కానీ, గాంధీ ఫోటోని, ధర్మచక్రాన్ని ప్రభుత్వ కార్యాలయాల్లో ఇంకా తీసేయలేదు. ఎంత ఆత్మవంచన కదా"

అర్చన ఆమె మాటలకి వింతగా తలతిప్పింది. ఆమెతో పాటు రివాల్వింగ్ చైర్ గిర్రున తిరిగింది. గాంధీ ఫోటో చూసింది. తనెప్పుడూ గమనించలేదు. పెద్ద ఫోటో. ఆమె అప్పుడే తన ఛాంబర్‌ని మొదటిసారిగా పరికిస్తున్నట్టుగా చూసింది. విశాలమైన టేబుల్ మీద ఓ పక్క చిన్న జాతీయ పతాకం మరోపక్క మూడు సింహాల బొమ్మ. ప్రభుత్వాధికారి ఛాంబర్‌లో ఉండాల్సిన హంగులన్నీ ఉన్నాయి.

ఇవన్నీ దేనికి? నీతికీ, న్యాయానికీ ధర్మానికీ కట్టుబడి ఉండమని చెప్పడం కోసం కదా. నిజానికి నళిని అన్నట్టు ఎవరు కటుబడి ఉంటున్నారు? లంచం తీసుకోని అధికారులున్నారా? ధర్మంగా పాలించే నాయకులున్నారా? అహింసాయుత సమాజం కోసం కృషిచేస్తున్న వాళ్ళు ఎవరున్నారు?

నళిని స్వరం వినిపించింది. "నేనిక్కడ ఇంతసేపు కూర్చుని నీ సమయం పాడుచేస్తున్నానేమో. నిన్ను డిస్టర్బ్ చేస్తున్నానేమో? నేనింక వెళ్తాను అర్చనా."

"నో, నో అదేం లేదు. పనులుంటే తరవాత చేసుకుంటాను. ఎంతో కాలానికి కలిసిన ప్రాణ స్నేహితురాలివి నీతో కాస్సేపు గడపడం వలన కొంపలంటుకు పోయిందేం లేదు నళినీ. ఇంతకీ నువ్వేదో చెబుతూ ఆపేసావు. చెప్పు ఏం చెప్పాలనుకున్నావు?"

నళిని తలాడిస్తూ అంది. "ఏం లేదులే అర్చనా. నీకు తెలియదా ఏంటి మరీ చిన్నపిల్లను చేసి మాట్లాడుతున్నాను అనిపించింది."

అర్చన కొంచెం ముందుకు వంగి నళిని చేయి తన చేతిలోకి తీసుకుని అంది. "మాట్లాడు చెప్పు. నేనేం అనుకోను. ఆలోచించే విషయం ఉంటే ఆలోచిస్తా. లేదంటే మర్చిపోతా."

నళిని అర్చన కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఆమె కళ్ళల్లో నిజాయితీ కనిపిస్తోంది. అంతులేని విశ్వాసం కనిపిస్తోంది.

చెప్పు నళినీ అంది.

చెప్పడానికేం ఉంది అర్చనా. నిట్టూరుస్తూ అంది నళిని.

"అర్చనా ఆశలు, ఆశయాలు ఉండడం వేరు అవి తీర్చుకునే అవకాశం ఉన్నవాళ్ళు తీర్చుకుంటారు. లేనివాళ్ళు తీర్చుకోరు. రాజీపడతారు. అలాగే బలహీనతలు అందరికీ ఉంటాయి. వాటిని కొందరు జయిస్తారు. కొందరు ఓడిపోతారు. ఓడిపోయాక పశ్చాత్తాపపడతారు."

"వేణు పశ్చాత్తాపపడలేదంటావా? అతనిలో కలిగిన మానసిక పరిణితిని నువ్వు గమనించేందుకు ప్రయత్నించావా? నీ అహం దెబ్బతింది. దూరంగా వచ్చేశావు. వచ్చేశావు కాబట్టి, అదృష్టం కలిసి వచ్చింది కాబట్టి నువ్వనుకున్నది సాధించావు. ఉజ్వలమైన స్థితిని చేరుకున్నావు. కానీ,"

అర్చన తలెత్తి చూసింది.

"నీకు తెలుసా నువ్వు చేరుకోవాల్సిన గమ్యం చేరుకోలేదు."

భృకుటి ముడివేసి అర్థవంతంగా చూసింది అర్చన అంటే ..?

"అంటేనా భర్తతో సంసారం చేస్తూ, పిల్లా, పాపలతో బతికే స్త్రీకి, నీలా ఏదో సాధించేశానని పెళ్ళి ఒద్దనుకుని ఒంటరిగా బతికే స్త్రీకి చాలా తేడా ఉంటుంది. నువ్వు ఎంత అందగత్తెవైనా అనుభవించాల్సిన జీవితం అనుభవించకపోతే నీ అందం వాడిపోయిన పూవులా ఉంటుంది. తెలుసా"

"నీ ఉద్దేశం?"

"నన్ను చూడు నేను వయసులో ఉండగా నాకు వివాహం మీద ఆసక్తి కలగలేదు. ఒకవేళ కలిగి ఉంటే అందంగా లేకపోయినా, వయసు ఇచ్చిన మెరుపు చూసైనా ఎవరో ఒకళ్ళు పెళ్ళి చేసుకునేవాళ్ళు. కానీ పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయాను. సంసార జీవితం గడపలేకపోయాను. చూశావుగా నలభై ఐదేళ్ళకే అరవై ఏళ్ళ దానిలా అయాను."

"నువ్వు మెయిన్‌టైన్ చేయలేదు.."

"నిజానికి అర్చనా వేణు పాపం చాలా మంచివాడు. అతనిలోని బలహీనతని చూశావుగానీ, మంచితనం చూడలేదు. చూసి ఉంటే ఇంత నిర్దయగా విడాకులిచ్చేదానివి కాదు. ఏం ఇంత చదువుకున్నావు. సాంఘికంగా, ఆర్థికంగా ఎదిగావు. నీ తెలివితేటలు, నీ హోదా వేణులోని బలహీనతని క్షమించే ఔదార్యం నీకివ్వలేదా? ఇంకెందుకమ్మా నీ కీ హోదా? "

అర్చన అయోమయంగా చూసింది.

"అంటే అతడిని క్షమిస్తేనే నేనీ హోదాకి అర్హత సంపాదించినట్టా.!?"

"అలా కాదు. అతడిని క్షమించి ఉంటే నువ్వింకా ఎత్తుకు చేరేదానివి. నీ చదువులకి నీ అంతస్తుకీ నీ సంస్కారం ఒక మెరుపునిచ్చేది. "

"అవునా..! " అర్చన ఆలోచనలో పడింది. తను వేణుని ఇంకా ద్వేషిస్తోందా? అదేం లేదే అతడిని క్షమించడం అంటే ఏంటి? తనేం చేయాలి? వెళ్ళి నిన్ను క్షమించాను వేణూ. అని చెప్పలా? ఎందుకు చెప్పాలి? అలా చెప్పినందువలన ప్రయోజనం ఏంటి? అలా చెప్పగానే తను తిరిగి వచ్చేసిందని వేణు అనుకుంటే.

అసలు క్షమించడం అంటే ఏంటి? అతడిని ద్వేషించకపోవడం, తన పట్ల అతని దురుసు ప్రవర్తనకి అతనికి శిక్ష వేయకపోవడమే కదా. తనేం శిక్ష వేసింది. అతనికి తనేం శిక్ష వేయలేదే తనకు తనే శిక్ష వేసుకుంది. తను అతడిని వదిలేసి రావడమే శిక్షా! అవునేమో?

పాపం తన వలన వాళ్ళ కుటుంబం ఉన్న ఊళ్ళో తలెత్తుకోలేకపోయింది. వేణు జీవనమాధుర్యాన్ని కోల్పోయి ఒంటరిగా మిగిలిపోయాడు. కృష్ణస్వామిగారు చనిపోయారు. తాయారమ్మగారు అనారోగ్యంతో మంచం పట్టారు. అన్నిటికీ మించి బాబు. తన కొడుకు తల్లిలేనివాడయాడు. ఒక్కటి కాదు చాలా చాలా శిక్షలు పడ్డాయి వాళ్ళకి.

కానీ, తనకి అమ్మా, నాన్నా అన్నయ్యా దూరమయారు. కారణం తనే. వేణు కాదు. వేణుని దూరం చేసుకున్నందుకు వాళ్ళు తనని వెలేశారు. బహుశా వేణుతో బతికి ఉంటే అంతా తనని ఆదరించేవాళ్ళేమో అంటే మనసు చంపుకుని, ఆత్మను చంపుకుని, వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకుని ఆడపిల్లలు భర్త అనే వాడితో అన్ని విధాలుగా రాజీపడి బతికితేనే బంధువులు, మిత్రులు అనబడే ఈ సమాజం ఆడదాన్ని ఆదరిస్తుందనమాట. ఎంత అన్యాయం. ఈ అన్యాయం గురించి నళిని, మాధవిలాంటి సాధారణ స్త్రీలకి విపులంగా తెలియచేయడం ఎలా?

నళిని స్వరం మళ్ళీ వినిపించింది. "నాకు తెలుసు నా మాటలు నీకు నచ్చలేదు. కానీ నే కోరేది ఏంటంటే నీ హోదా, అభిప్రాయాలు, భావాలు పక్కన పెట్టి ఒక విద్యావంతురాలైన స్త్రీగా, సంస్కారవంతురాలిగా ఆలోచించు. చిన్న క్షమ నీ మనసుకి ఎంత తృప్తినిస్తుందో. మనం గుంపులో ఉంటాం. ఎవరో కాలు తొక్కుతారు. మనం బాధతో కెవ్వుమని అరిచి మనసులో వాళ్ళని గుడ్డివాళ్ళా కళ్ళు కనిపించడం లేదా ఇడియట్స్ అని తిట్టుకుంటాం. వాళ్ళు మనవైపు క్షమార్పణగా చూసి సారీ అండీ అంటారు. అప్పుడు ఏం అంటాం. నవ్వేసి ఊరుకుంటామా లేదా? అదే సంస్కారం. అలా కాకుండా మన మనసులో ఆ క్షణంలో కలిగిన భావాల తాలూకు భాష ఉపయోగించి తిడితే ఏం జరుగుతుంది? మాటా, మాటా పెరుగుతుంది. ఉచితానుచితాలు, సభ్యతా, సంస్కారాలు, విచక్షణా జ్ఞానం అన్నీ కోల్పోతాం. అందరూ మనల్ని వింతగా చూస్తారు. ఇంటికొచ్చి ఆవేశం తగ్గించుకుని ఆలోచిస్తే ఛ పొరపాటు చేశాం. అందరిలో అలా ప్రవర్తించకుండా ఉండాల్సింది అని పశ్చాత్తాప పడతామా? లేదా?"

"అది కేవలం ఒక చిన్న సంఘటన కానీ, ఒక రోజంతా మన మనసుని కలవరానికి, ఆందోళనకి గురిచేస్తుంది."

నళిని మాటలు వింటోంటే కన్నతల్లి చల్ల, చల్లగా మందలిస్తున్నట్టు, తనకి తెలియని ఎన్నో విషయాలు కమ్మగా చెబుతున్నట్టు అనిపించసాగింది అర్చనకి అలాగే ఆమెవైపు కన్నార్పకుండా విభ్రాంతిగా చూడసాగింది.

మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది. అర్చన విసుగ్గా ఫోన్ తీసింది.

అవతలి నుంచి పి.ఏ స్వరం "సారీ ఫర్ ద డిస్టర్బెన్స్ మేడమ్. సి.ఎస్.గారి ఫోన్."

అర్చన ఖంగారుగా "యస్, యస్ కనెక్ట్ చేయండి" అంది. ఆమె మొహంలో, స్వరంలో స్పష్టంగా ఉన్న ఖంగారు చూసి ఇంపార్టెంట్ ఫోన్ అనుకున్న నళిని చేతి వాచీ చూసుకుంది. మాటల్లో గమనించలేదు. తనొచ్చి అరగంట దాటింది. ఒక కలెక్టర్ దగ్గర ఆమె ఆఫీసులో ఇంతసేపు కూర్చోడం అంటే తను చాలా తప్పు చేసినట్టు అనిపించింది. ఎన్ని పనులుంటాయి వీళ్ళకి. ఛ అనుకుంటూ సోఫాలో పక్కనే పెట్టుకున్న హ్యాండ్ బ్యాగ్ తీసి భుజాన వేసుకుంది. అర్చన "యస్ సర్, యస్ సర్" అంటూ ఎంతో నమ్రతగా అవతలి వాళ్ళ మాటలకి స్పందిస్తోంది. మూడు నిమిషాల తరువాత ఫోన్ పెట్టేసింది.

నళిని మెల్లగా అంది "సారీ అర్చనా.. చాలాసేపు కూర్చుని నీ పనికి ఆటంకం కలిగించాను. ఇంక వెళ్తాను."

అర్చన లేస్తూ అంది. "ఓకె నళినీ. మళ్ళీ కలుద్దాం. నీ ఫోన్ నెంబర్ పి.ఏ కి ఇచ్చి వెళ్ళు."

"అలాగే నా మాటలు నీకు బాధ కలిగిస్తే క్షమించు. కానీ, ఆలోచించడం మాత్రం మర్చిపోకు. వేణు చాప్టర్ ముగిసింది. ఇంకెవరినైనా పెళ్ళి చేసుకుని హ్యాపీగా ఉండాలని కోరుకుంటున్నాను" అంది నళిని గది బైటకి నడుస్తూ.

అర్చన తలపంకిస్తూ నవ్వింది. అలా నవ్వడంలోనే అనుభవజ్ఞురాలైన నళినికి అర్థమైంది. ఈమె ఖచ్చితంగా ఆలోచిస్తుంది అనుకుంది.

నళినిని పంపించాక మీటింగ్‌లతో, కలవడానికి వచ్చిన కంట్రాక్టర్లతో బిజీ అయిపోయింది అర్చన. కానీ, అస్పష్టంగా ఆమె మెదడులో నళిని మెత్త, మెత్తగా వేసిన మాటల తూటాల చిట, చిట పేలుతున్నట్టుగా మధ్య మధ్యలో పరధ్యానంలోకి వెళ్ళిపోతూ తనను తాను సంబాళించుకుంటూ గడిపేసింది.

●●●

సాయంత్రం ఆరు, ఆరున్నర మధ్య బైట ఉధృతంగా వర్షం కురుస్తోంది మాధవి ఇటీవలే కొన్న కారులో తనే డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వెళ్ళి కౌశిక్‌ని స్కూలు నుంచి, ట్యూషన్‌కి, అక్కడినుంచి ఇంటికి తీసుకొచ్చి వాడికి స్నాక్స్, పాలు ఇచ్చింది. వాడు హోం వర్కు చేసుకుంటున్నాడు. పాప హాల్లో బొమ్మలతో ఆడుకుంటోంది.

పిల్లలిద్దర్నీ బైటకి తీసుకువెళ్ళాలంటే బండి మీద ఇబ్బందిగా ఉందని చక్రవర్తి మాధవికి వేరే కారు కొనిచ్చాడు. ఆమె డ్రైవింగ్ స్కూల్లో చేరి డ్రైవింగ్ నేర్చుకుంది. ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా చక్రవర్తికోసం ఎదురుచూడాల్సిన అవసరం ఉండడం లేదు. ఆమె కోసం పనులన్నీ మానుకుని చక్రవర్తి పరుగులు పెడుతూ ఇంటికి రావాల్సిన అవసరం కూడా లేదు. బ్యాంకు అయిపోగానే కాస్సేపు స్నేహితులతో గడిపి తాపీగా వస్తున్నాడు.

మాధవి కాస్సేపు పాపతో ఆడుకుని టైం చూసి చక్రవర్తి వచ్చే వేళయిందని అనుకుంటూ కిచెన్‌లోకి వెళ్ళింది.

ఈ మధ్య ఇద్దరూ కూడా ఎనిమిది, ఎనిమిదిన్నర లోపే డిన్నర్ చేసేస్తున్నారు అది కూడా పుల్కాలు, గ్లాసు మజ్జిగా. పొట్ట వచ్చేస్తోందని చక్రవర్తి డైటింగ్ స్టార్ట్ చేయడంతో మాధవి కూడా పుల్కాలే అలవాటు చేసుకుంది.

మాధవి చకచకా ఉల్లిపాయలు కట్ చేసి ఎగ్ కర్రీ చేసేసింది. గోధుమ పిండి తడిపింది. పిల్లలిద్దరికీ గుప్పెడు బియ్యం కడిగి చిన్న రైస్ కుక్కర్‌లో పెట్టింది.

ఫోన్ రింగైంది.

మాధవి చేతులు నాప్‌కిన్‌తో తుడుచుకుంటూ హాల్లోకి వెళ్ళి ఫోన్ తీసింది.

అవతల నుంచి మృధుమధురమైన అర్చన స్వరం వినిపించింది. "హ..లో మధూ"

మాధవి నమ్మలేనట్టు ఆశ్చర్యంగా పిలిచింది. "అర్చనా"

"యస్. అర్చననే ఎలా ఉన్నావు మధూ? నాకసలు మళ్ళీ ఫోన్ చేయలేదేం?"

అర్చన స్వరంలో స్పష్టంగా వినిపించిన నిష్టూరం గమనించి "సారీ అర్చనా వీలుకాలేదు. పైగా నువ్వు బిజీగా ఉంటావు కదా అని చేయలేదు నువ్వెలా ఉన్నావు?"

"నేను బాగున్నాను. నేను రేపు ఉదయం హైదరాబాదు వస్తున్నాను. సి.ఎస్.గారి దగ్గర మీటింగ్ ఉంది. అది అయిపోగానే ఫోన్ చేస్తాను కలువగలవా?"

మాధవి కెందుకో కలవాలనిపించలేదు. ఈమెతో ఇంక నాకేం సంబంధం అనిపించింది. వేణుకి విడాకులిచ్చేశాక ఈమె ఎవరు? కలెక్టర్ స్నేహితురాలు అని గొప్పగా చెప్పుకోవాలనే ఆరాటం తనకేం లేదు.

"ఏంటి మధూ ఆలోచిస్తున్నావు?" అర్చన స్వరం వినిపించడంతో ఖంగారుగా అంది. "ఏం లేదు తప్పకుండా కలుద్దాం. ఎక్కడ?"

"మీ ఇంటికి రాకూడదా నేను?"

"అదేం మాట అర్చనా కానీ రాగలవోలేదో అని అన్నాను. యూ ఆర్ వెల్ కమ్."

"అదే ఇల్లుగా"

"అదే ఇల్లు, అదే వాకిలి, అదే మనుషులం నవ్వింది మాధవి"

"అందరూ బాగున్నారా?" అందరూ అనడంలో ఏదో ధ్వనింపచేస్తూ అడిగింది.

"ఆ, చక్రవర్తి, పిల్లలు అంతా బాగున్నారు."

"పెద్దావిడ ఎలా ఉన్నారు?"

"ఎవరు మీ అత్తగా.." నాలిక్కర్చుకుంది మాధవి "తాయారమ్మగారా? పర్లేదు ఇప్పుడు కొంచెం బెటర్. కొడుకు ఇంటివాడైతే పూర్తిగా కోలుకుంటారు"

"వేణు ఇంకా మ్యారేజ్ చేసుకోలేదా?"

"లేదు. నీలవేణి పెళ్ళి అయింది. వేణుకి చూస్తున్నాం. రెండు, మూడు సంబంధాలు రెడీగా ఉన్నాయి. వేణు పెళ్ళి చూపులకి వస్తే ఏదో ఒకటి సెటిల్ చేస్తాం. శూన్యమాసం అని వాళ్ళమ్మగారు ఇప్పుడు పెళ్ళిచూపులు ఒద్దన్నారు"

"ఓ.." కాస్సేపు అవతలి నుంచి నిశ్శబ్దం.

"ఓకే. మీటింగ్ అవగానే నీకు కాల్ చేసి వస్తాను సరేనా?"

"ష్యూర్."

ఫోన్ పెట్టేసింది మాధవి

అర్చన వస్తోంది. ఎంతోకాలానికి మళ్ళీ ఈ ఇంటికి అర్చన వస్తోంది.

ఈ విషయం వేణుకి చెప్పాలా? వద్దా?

చెబితే తప్పకుండా బాధపడతాడు చూడాలనిపిస్తుంది. కలుసుకోవాలనిపిస్తుంది. కలుసుకోలేడు. ఆ నరకం కన్నా చెప్పకుండా ఉండడమే నయం.

మాధవి తిరిగ్ కిచెన్‌లోకి వెళ్ళబోతుండగా చక్రవర్తి వచ్చాడు.

వస్తునే హాల్లో బొమ్మలతో ఆడుకుంటున్న పాపతో కాస్సేపు కబుర్లు చెప్పి మధ్యలో "హాయ్" అంటూ కళ్ళెగరేస్తూ భార్యని పలకరించాడు.

"అర్చన వస్తోంది. "

మాధవి స్వరం చిన్న బాంబు పేల్చినట్టు వినిపించింది.

"అర్చనా! " విభ్రాంతిగా చూశాడు చక్రవర్తి. "ఇక్కడికా? "

"అంత ఆశ్చర్యపోతావేం? రేపు సి.ఎస్.గారి మీటింగ్ ఉందిట. అదయాక వస్తానంది. "

"కానీ, ఎలా? మనింటికి వస్తుందా? తను కలెక్టర్."

"అయితే అంతకన్నా ముందు నా ఫ్రెండ్ "చిరాగ్గా అంది మాధవి.

"అంత చిరాకు దేనికోయ్! ఎంత ఫ్రెండ్ అయినా మనింటికి రావడం గ్రేట్. మంచిదోయ్ నీ ఫ్రెండ్"

"నాకన్నా ముందే నీకు ఫ్రెండ్" గుర్తుచేసింది మాధవి.

"అఫ్‌కోర్స్" భుజాలెగరేశాడు.

"మరైతే రేపు స్పెషల్ ఏంటి? "

"దేనికి? "

"అదే డిన్నర్‌కో, లంచ్‌కో వస్తే కొంచెం స్పెషల్స్ చేయాలికదా. "

అతని హడావుడి చూసి చిన్నగా నవ్వింది మాధవి. "నువ్వేం హడావుడి పడకు. తను ఎప్పుడొస్తుందో తెలియదు. వచ్చాక ఫ్రెండ్‌గా ప్రేమని, కలెక్టర్‌గా గౌరవాన్ని ఇచ్చి ఆదరిస్తాను సరేనా?"

చక్రవర్తి భార్య దగ్గరగా వచ్చి ఆమె చుబుకం పట్టుకుని కళ్ళల్లోకి ప్రేమగా చూస్తూ అన్నాడు. "నాకు తెలుసు మధూ. నువ్వు గ్రేట్ లేడీవి. చాలామందిలో లేని ఎన్నో గుడ్ క్వాలిటీస్ నీకున్నాయి. ఐ లవ్ యూ" అన్నాడు.

మాధవి నవ్వి "ఐ టూ" అంటూ అతని భుజం పట్టి తోస్తూ అంది "వెళ్ళి ఫ్రెషప్ అయిరా, డిన్నర్ రెడీ చేస్తాను."

"ఐదు నిమిషాల్లో వస్తాను. ఆకలిగా ఉంది" అంటూ బాత్ రూము వైపు వెళ్ళిపోయాడు.

మర్నాడు సాయంత్రం సుమారు ఆరున్నరకి ఉద్విగ్నంగా ఎదురు చూస్తూన్న మాధవి ఇంటిముందు ప్రభుత్వ వాహనం ఆగింది. మాధవి, చక్రవరి ఇద్దరూ పిల్లల్ని చెరో చేత్తో పట్టుకుని గేటు దగ్గరకు వచ్చారు.

లేతాకు పచ్చరంగుకి నేవీ కలర్ బార్డర్ ఉన్న గద్వాల్ చీర కట్టుకుని ఠీవిగా కారు దిగింది అర్చన.

ఆమెకన్నా ముందే కారు దిగి తెల్లటి యూనిఫాంలో ఉన్న డ్రైవర్ డోర్ తీసిపట్టుకున్నాడు.

ఆ ఠీవి, ఆ దర్జా ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్న మాధవి ఒక్కసారిగా పులకించిపోయింది.

దిసీజ్ ఉమన్ ఎం పవర్‌మెంట్, దిసీజ్ ఉమన్ ప్రోగెస్.. ఐ అప్రిషియేట్ అర్చనా..! అయామ్ ప్రౌడ్ ఆఫ్ యూ! అనుకుంది మనసులోనే చిరునవ్వుతో మాధవి, చక్రవర్తి ఆమె దగ్గరగా నడిచి "వెల్‌కమ్" అంటూ చేతులు చాచారు.

అర్చన అందంగా నవ్వుతూ "థాంక్యూ" అంటూ పిల్లలిద్దరినీ చెరో చేత్తో దగ్గరికి తీసుకుని భుజం మీదుగా వెనక్కి చూస్తూ డ్రైవర్‌ని పిలిచింది. "రమేష్ కవర్ తీసుకురా" అంటూ

రమేష్ అనబడే డ్రైవర్ ఎంతో నమ్రతగా ఒక పెద్ద కవర్ తీసుకొచ్చాడు. దానిమీద "లైఫ్‌స్టైల్" అని ఉంది.

"లోపలికి పద" అంటూ మాధవి దారి తీస్తుంటే ఆమెని అనుసరిస్తూ వెళ్తున్న అర్చన వెనకాలే డ్రైవర్ కూడా లోపలికి నడిచి ఆమె కనుసైగతో చేతిలో ఉన్న కవర్ హాల్లో ఉన్నటీపాయ్ మీద పెట్టి తలవంచుకుని బైటకి వెళ్ళిపోయాడు.

అర్చన పిల్లలిద్దరినీ అలాగే పట్టుకుని సోఫాలో కూర్చుని కవర్‌లోంచి చెరో అట్టపెట్టె తీసి ఇద్దరికీ ఇచ్చింది. ఇంకో అట్టపెట్టె మీద కళానికేతన్ అని ఉంది. అది చూసి "ఎందుకివన్నీ?" అంది మాధవి.

అర్చన నవ్వి కళానికేతన్ అట్టపెట్టె తిరిగి కవర్‌లో పెట్టేసి "నా తృప్తికోసం" అంటూ "మీరు కూడా కూర్చోవచ్చు కదా" అంది చక్రవర్తినుద్దేశించి.

చక్రవర్తి ఆమె ఎదురుగా మరో సోఫాలో కూర్చుంటూ "మధూ.. ఆవిడకి మంచి కాఫీ ఇస్తే బాగుంటుంది కదా" అన్నాడు.

"తెస్తాను. " అంటూ మాధవి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తరువాత కాస్సేపు ముగ్గురూ కబుర్లు చెప్పుకున్నాక అర్చన మాధవిని అడిగింది. "వేణు ఇంటికి వెళ్ళిపోయి ఉంటాడా?" ఈ టైమ్‌కి.

ఆమె ఎందుకలా అడిగిందో అర్ధంకాక కొంచెం అయోమయంగానే అంది "త్వరగా వెళ్ళిపోతాడు. వాళ్ళమ్మగారు ఒక్కరే ఉంటారు కదా! " అన్నాడు చక్రవర్తి.

మాధవి కూడా అర్చనవైపు చిత్రంగా చూసింది. "ఎందుకు? " అంది.

అర్చన కొంచెం స్థిరంగా అంది. "ఒక్కసారి వాళ్ళింటికి వెళదాం వస్తావా?"

"వేణు ఇంటికా? నువ్వా కానీ" మాధవి మాటలు మధ్యలోనే ఆపేస్తూ అంది అర్చన. "ప్లీజ్ మధూ. వెళదాంరా. మీరు కూడా రండి" అంది చక్రవర్తితో.

చక్రవర్తి, మాధవి ఒకళ్ళవైపు ఒకళ్ళు ఏం చెప్పాలో తెలియని వాళ్ళలా చూసుకున్నారు. అర్చన అదేం గమనించనట్టు పిల్లలిద్దరికి వేసుకున్న డ్రెస్ తీసి తను కొన్న కొత్త డ్రెస్‌లు వేయసాగింది.

మాధవికి సైగ చేశాడు చక్రవర్తి లోపలికి వెళ్ళి రెడీ అవమన్నట్టు.

అర్చన వస్తోందని మాధవి అప్పటికే నీటుగా రెడీ అయి మంచి చీరకట్టుకుంది. అందుకే అవసరం లేదన్నట్టు తలాడించింది. "పదండి వెళదాం" అంది.

ఐదు నిమిషాల్లో అందరూ కలిసి అర్చన కారులోనే వేణు ఇంటికి బయలుదేరారు.

●●●

"వేణూ .... " టీవీ చూస్తున్న వేణుని పిలుస్తూ వచ్చింది తాయారమ్మ.

"ఏమ్మా? " తలెత్తి ఆవిడ వైపు చూశాడు వేణు.

"రిత్విక్ భోజనం అయింది. వీడి హోం వర్కు చేయించావా?" అంది. మూతి తుడుచుకుంటూ వచ్చిన రిత్విక్‌ని చూపిస్తూ.

రిత్విక్‌ని దగ్గరకు తీసుకుని అడిగాడు. "ఏరా హోం వర్కు చేసేశావా?"

ఓ వాడు తల గుండ్రంగా తిప్పాడు.

"సరే అయితే వెళ్ళి పడుకో" అంటూ వాడిని ముద్దు పెట్టుకుని వదిలేశాడు.

"మనం కూడా భోంచేద్దాం నాన్నా.. ఎనిమిదవుతోంది" అంది ఆవిడ నీరసంగా.

"అయ్యో ఆకలేస్తోందామ్మా! పద నువ్వు తినేద్దువుగానీ నేను వడ్డిస్తాను. నాకిప్పుడే ఆకలి లేదు" అంటూ లేచాడు వేణు.

"అదేంటిరా ఆఫీసు నుంచి వచ్చి కాఫీనే తాగావు. "

"లేదులేమ్మా ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి సమోసాలవీ తిన్నాను. దా నీకు నేను దగ్గరుండి తినిపిస్తాను" అన్నాడు.

అప్పుడే బైట గేటు ముందు కారాగింది.

ఆవిడ అద్దాల కిటికీలోంచి బైటకి చూస్తూ "కారాగింది. మాధవి వాళ్ళు వచ్చినట్టున్నార్రా" అంది.

మాధవి వాళ్ళా టైం చూస్తూ "అదేంటి ఈ టైంలో వచ్చారేంటి?" అంటూ గుమ్మం దాకా వెళ్ళాడు వేణు. అతని వెనకాలే అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ ఆవిడ కూడా బయలుదేరింది. ఆవిడకి మాధవిని చూస్తే ప్రాణం లేచొచ్చినట్టు ఉంటుంది.

పిల్లలిద్దరూ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు "అమ్మమ్మా" అంటూ.

వాళ్ళ వెనకాలే చక్రవర్తి.

"ఏంటిరా ఈ టైంలో ఈ సర్‌ప్రైజ్ విజిట్ ఏంటి?" అంటూ గుమ్మం దాటి ముందుకెళ్ళి చక్రవర్తి దగ్గరగా నడుస్తూ గేటులోంచి లోపలికి వస్తున్న మాధవిని ఆమె వెనకాలే హుందాగా వస్తోన్న స్త్రీని చూస్తూ ప్రశ్నార్థకంగా చక్రవర్తి వైపు చూస్తూ అడిగాడు. "ఏంటి పెళ్ళిచూపులా? "

చక్రవర్తి కాదన్నట్టు తలాడిస్తూ "సరిగా చూడు ఎవరో తెలుస్తుంది" అంటూ లోపకికి వెళ్ళిపోయాడు. అతనికి గాభరాగా ఉంది. ఇప్పుడిక్కడ ఎలాంటి సీను చూడాల్సివస్తుందో ఏం గొడవ అవుతుందో అని భయంగా కూడా ఉంది. అందుకే తన ఎదురుగా వస్తోన్న తాయారమ్మని కూడా పలకరించకుండా "మంచినీళ్ళు కావాలి" అంటూ ఫ్రిజ్ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు.

మాధవికి గుండె దడ, దడలాడుతోంది. ఇప్పుడు వేణు, అర్చన ముఖాముఖీ ఎదురుపడతారు. ఎలా? ఏం జరుగుతుంది? ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటారా?

"ఏంటి మాధవీ ఈ వేళప్పుడు ఈ రాక? " అంటున్న వేణు వైపు చూసి, నవ్వి గబగబా తలవంచుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

అటు చక్రవర్తి, ఇటు మాధవిల ప్రవర్తన వింతగా అనిపించిన వేణు మాధవి వెనకాల వస్తోన్న స్త్రీని పట్టించుకోకుండా చిత్రంగా తలతిప్పి లోపలికి చూశాడు.

మాధవి అప్పుడే ఎదురుగా వస్తోన్న తాయారమ్మ చేయి పట్టుకుని నడిపిస్తూ గుమ్మందాకా తీసుకురావడం అర్చన లోపలికి అడుగుపెట్టడం ఒకేసారి జరిగాయి.

అర్చన తన చేతిలో ఉన్న కళానికేతన్ కవర్‌లోంచి ఖరీదైన పట్టుచీర తీసి, తాయారమ్మ భుజాలమీద శాలువాలా కప్పి ఒంగి ఆవిడ పాదాలకు నమస్కరించింది.

ఆవిడ ఆమె ఎవరో తనకి చీర ఎందుకిస్తుందో, ఎందుకు పాదాలకు నమస్కరిస్తుందో అర్థంకాక తెల్లమొహం వేసి చూసింది మాధవి వైపు.

మాధవి "దీవించండి పిన్నీ" అంది.

"దీర్ఘసుమంగళీభవ తల్లీ.." అంటూ ఆమెని లేవనెత్తి ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ "నువ్వెవరమ్మా..!? " అంది.

అప్పటిదాకా ఆమెనంతగా గమనించని వేణు ఆమె చర్యకి తాయారమ్మతో పాటు తనూ ఆశ్చర్యపోతూ ఆమె మొహంలోకి చూశాడు.

షాక్ తగిలినట్టు అయింది.

అమ్మాయిగా తన జీవితం నుంచి వెళ్ళిపోయిన అర్చన నేడు ప్రౌఢగా ఎదురుగా వచ్చి నిలబడింది. గుర్తుపట్టకపోవటానికి శరీరాకృతిలో, వస్త్రధారణలో మార్పువచ్చిందికానీ, అందమైన ఆ కళ్ళు, ఆత్మవిశ్వాసం నిండిన చిరునవ్వు అలాగే ఉంది.

ఆమె స్వరం నుంచి హఠాత్తుగా డైనమైట్ పేలినట్టు అనిపించింది తాయారమ్మకి "నేను మీ కోడల్ని అర్చనను."

ఆవిడ ఉలిక్కిపడి అర్చనని వదిలేసింది.

"నువ్వా!?" అంది వెనక్కి అడుగేసి.

"క్షమించండి. నారాక మీకిష్టం ఉండకపోవచ్చు. కానీ," అంటూ వేణు దగ్గరగా నడిచి అంది. "వేణూ నేను ఇప్పుడు నిన్నుగానీ, మీ అమ్మగార్ని కానీ క్షమార్పణ అడగడానికి రాలేదు. కేవలం ఇంకా భర్తీకాని నా స్థానం నాకివ్వగలవేమో అని అడగడానికి వచ్చాను. క్షమార్పణలు, ఏడుపులు లాంటి డ్రామాలు నాకిష్టంలేదు. నేను మనస్ఫూర్తిగా నీ జీవితంలో భాగం అడగడానికి వచ్చాను. నీ అంగీకారం చెప్పు" అంది.

మాధవి, చక్రవర్తి ఊపిరి బిగపట్టుకుని వేణు నిర్ణయం కోసం చూడసాగారు. వాళ్ళకసలు అయోమయంగా ఉంది. పిల్లలు ముగ్గురూ ఆడుకోడానికి రిత్విక్ రూములోకి వెళ్ళిపోయారు. అక్కడ వాతావరణం భయంగానూ, జలదరింపుగాను ఉంది అందరికీ. ఏం జరుగుతుందో అర్థం కాని అయోమయావస్థలో నిలబడిపోయారు.

వేణు ఏం మాట్లాడాలో తెలియని వాడిలా జరుగుతున్నదంతా వాస్తవం అని నమ్మలేనివాడిలా బొమ్మలా నిలబడిపోయాడు. నిజంగా అర్చన వచ్చిందా?

అర్చన అతనికి మరి కొంచెం సమీపంగా వచ్చింది " వేణూ నీ నిర్ణయం ఏదైనా నేనేం అనుకోను. ఓ ఫ్రెండ్‌లా వచ్చాననుకుని వెళ్ళిపోతాను."

వేణు బలవంతంగా గొంతు పెగుల్చుకున్నాడు.

తన ప్రాణం, తన సర్వస్వం అర్చన తనని జీవితంలో భాగం ఇవ్వమని దర్పంగానే అర్థిస్తోంది. కాదనగల శక్తి తనకుందా? కానీ, కానీ,

నెమ్మదిగా అన్నాడు. "మీరు, మీరు.. నువ్వు. ఇప్పుడు.. "

"కలెక్టర్ని అంటావు అవునా. కలెక్టర్ని అయినా నేను కూడా మనిషినే వేణూ" అంది నవ్వుతూ.

వేణు ఏం మాట్లాడలేదు.

అర్చన మాధవి వైపు తిరిగి ఆమెకి దగ్గరగా నడిచి అంది. "ఈ ఇంటి ఆడపడుచువి నీ అనుమతితో నేనీ ఇంట్లో నా స్థానం తీసుకోడానికి వచ్చాను. అనుమతిస్తావా మధూ."

మాధవి ఉద్వేగంగా అర్చనని గభాల్న కౌగిలించుకుంది. ఆమె కన్నీటితో అర్చన భుజం తడిసిపోయింది.

చక్రవర్తి మెల్లిగా నడుస్తూ వెళ్ళి వేణు దగ్గరగా వెళ్ళి అతని భుజం పట్టుకుని మాధవి అర్చనల దగ్గరకు నడిపించాడు.

మాధవి అర్చనని వదిలి ఆమె చేయి పట్టుకుని, వేణు చేతికి అందించింది.

"వేణు మనసారా నన్ను ఆహ్వానించాలి మాధవీ" అంది అర్చన అంటీ అంటనట్టూ తన చేయి తాకిన వేణుని చూస్తూ.

వేణు అప్రయత్నంగా గట్టిగా పట్టుకున్నాడామె చేయి.

"క్షమించావా వేణూ!?" అంది అర్చన పల్చగా కదిలిన కన్నీటి మధ్య నవ్వుతూ.

"నాలోని బలహీనతలని అర్ధం చేసుకుని, క్షమించిన నీ ఔదార్యం ముందు నేను ఓడిపోయాను అర్చనా. నన్ను క్షమించు" అన్నాడు వేణు. "ఒద్దొద్దు నో క్షమార్పణలు" అంది అర్చన. ఆమె నవ్వుతున్నా ఆమె కళ్ళల్లో అస్పష్టంగా కదులుతున్న బాధ, కన్నీళ్ళు అందరూ గమనించారు.

కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ తాయారమ్మ గాద్గదికంగా అంది. "అమ్మా మాధవీ కోడలికి హారతివ్వు. "

అర్చన నవ్వింది. వేణు చేయి గట్టిగా పట్టుకుని ఆమె దగ్గరగా నడిచి "అలాంటివేం వద్దత్తయ్యా మీ దీవెనలు చాలు" అంటూ ఆవిడ పాదాలకు నమస్కరిస్తూ వేణు వైపు చూసింది. ఆమె చూపు అర్ధం చేసుకున్నవాడిలా వేణు ఒంగాడు.

"రిత్విక్కి వాళ్ళమ్మని పరిచయం చేయవా?" అంది మాధవి.

వేణు కొంచెం గట్టిగా "రిత్విక్" అని పిలిచాడు.

లోపలినుంచి "కమింగ్ డాడ్" అంటూ అరిచి రెండు నిమిషాల్లో పరిగెత్తుకొచ్చాడు రిత్విక్.

వేణు పోలికలు, తన పోలికలు పుణికి పుచ్చుకుని అందంగా ఉన్న రిత్విక్ని చూసి చేతులు చాపింది అర్చన.

కొత్తావిడ అలా పిలుస్తుంటే ఆమె ఎవరో అర్ధం కాని రిత్విక్ వేణు వైపు చూశాడు.

"కమ్ రిత్విక్ షి ఈజ్ యువర్ మామ్" అన్నాడు వేణు.

"మామ్.. " వాడి కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం ఆనందం ముప్పిరిగొన్నాయి. మరోసారి "మామ్!? " అంటూ నమ్మలేనివాడిలా అర్చన వైపు చూశాడు. ఆ చూపులకి నిలువెల్లా కరిగిపోయిన అర్చన చప్పున రెండు అడుగులేసి వాడిని దగ్గరకు తీసుకుంది.

ఆమె గుండెల్లో గువ్వలా ఒదిగి "మామ్, మామ్" అంటూ పదే పదే ఉచ్చరించసాగాడు రిత్విక్.

"యస్ బాబూ.. నేను నీ మామ్ని.. కాదు, నీకు అమ్మ.. అమ్మని" అంది అర్చన.

వేణు వాళ్ళిద్దరినీ చూసి తృప్తిగా నవ్వాడు.

మాధవి, చక్రవర్తి హాయిగా నవ్వారు.

తాయారమ్మ ఆ అపురూపమైన సన్నివేశాన్ని చూస్తూ "వీళ్ళిద్దరూ చిరకాలం ఇలాగే ఉండేలా దీవించు తండ్రీ" అంటూ చేతులు జోడించి తల పైకెత్తి కళ్ళు మూసుకుంది.

(సమాప్తం)

అందరికీ నమస్కారాలు.

సరిగా నాలుగేళ్ళ క్రితం అమెరికాకి వచ్చిన కొత్తలో కౌముది చదివి, కౌముది కుటుంబంలో నాకూ చోటివ్వమని కోరుతూ కిరణ్‌ప్రభ గారికి ఒక కవిత, ఒక నవలకి ఇతివృత్తం పంపించాను. ఆయన కవిత ప్రచురించి, ఇతివృత్తాన్ని అంగీకరించి ఘనస్వాగతం పలికారు. అప్పటి నుంచీ కౌముది అనే సాహితీ కుటుంబంలో నేనూ ఒక సభ్యురాలిని అయాను. రెండు సంవత్సరాలుగా నా ఈ అర్చనను ఆదరించి పాఠకులందరికీ నా కృతజ్ఞతలు.

ముఖ్యంగా ప్రతినెలా ఖచ్చితంగా తన అభిప్రాయం చెబుతూ నా నవలలోని పాత్రలతో మమేకమైపోయి, నీలవేణిని ఏం చేస్తారు? అర్చన నేం చేస్తారు? వేణుకి పెళ్ళి చేస్తారా లేదా? అంటూ కల్మషం లేని మనసుతో, గలగలా నవ్వుతూ నన్ను ప్రశ్నిస్తూ, ఈ నవల మంచి నవలగా రూపుదిద్దుకోడానికి తన సహకారం అందించిన కాంతిగారికి ఎన్ని కృతజ్ఞతలు చెప్పినా తక్కువే.

అర్చనని, వేణునీ కలుపుతానని ఆమె ఊహించి ఉండకపోవచ్చు. నాకూ తెలియదు. కానీ, బాగా ఆలోచిస్తుంటే ఎంతో మంచి మనసు, ఉన్నత విద్యావంతురాలు, సమాజంలో ఉన్నత స్థానంలో ఉన్న ధీమంతురాలు అయిన అర్చన తనవలన చెల్లాచెదురైన ఓ కుటుంబాన్ని గాలికి వదిలేసి తను మరో పెళ్ళి చేసుకోడాన్ని హర్షించలేకపోయాను. రచయిత్రిగా నేనే హర్షించకపోతే పాఠకులెలా హర్షిస్తారు. అందుకే ఇద్దరినీ కలిపాను. హుందాగా, దర్జాగా వచ్చి తన స్థానం తిరిగి పొందింది అర్చన. నా ఈ ముగింపుని అందరూ ఆమోదిస్తారని ఆశిస్తూ..

మీ అత్తలూరి విజయలక్ష్మి.

COMMENTS